

Druk nr 1810

Projekt Komisji Skarg, Wniosków i Petycji RMK

UCHWAŁA NR
Rady Miasta Krakowa
z dnia

KANCELARIA RADY MIASTA KRAKOWA SEKRETARIAT	
wpłynęło dnia:	2021-03-24
Nr	sch 10:21
Podpis	

w sprawie skargi na działanie Prezydenta Miasta Krakowa

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.) Rada Miasta Krakowa uchwala, co następuje:

§ 1. Uznaje się za niezasadną skargę (...) na działanie Prezydenta Miasta Krakowa, opisane w treści przedmiotowej skargi.

§ 2. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi stanowi załącznik do uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

W imieniu Komisji

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrzenia skarg rada gminy jest organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności Prezydenta Miasta i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych. Zgodnie z art. 18 b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, na podstawie którego rada gminy rozpatruje skargi na działania wójta i gminnych jednostek organizacyjnych; wnioski oraz petycje składane przez obywateli; w tym celu powołuje komisję skarg, wniosków i petycji, przedkłada się Radzie Miasta Krakowa projekt uchwały w sprawie rozpatrzenia przedmiotowej skargi. Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta Krakowa proponuje uznać skargę za niezasadną, uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skargi stanowi załącznik do projektu uchwały.

Pod względem formalno-prawnym
opiniuję bez uwag.

RADCA PRAWNY
Piotr Baroszka
Kr-1229

Załącznik do uchwały nr
Rady Miasta Krakowa
z dnia

Skarga (...) dotyczy wydania zgody na demonstrację, która odbyła się 28 października 2020 r., co było niezgodne z uchwałą nr CXV/1547/10 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie utworzenia parku kulturowego pod nazwą Park Kulturowy Stare Miasto.

Prezydent Miasta Krakowa udzielając wyjaśnień poinformował, że w dniu 28 października 2020 r. odbyło się w przestrzeni publicznej Krakowa (Rynek Główny, przy kościele Świętego Wojciecha) zgromadzenie, zorganizowane przez Fundację „Pro-Prawo do życia”, które w trybie notyfikacji, o którym mowa w ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 631), zostało zgłoszone Prezydentowi Miasta Krakowa i zarejestrowane pod znakiem sprawy: OC-01.5310.1.449.2020. Zgodnie z oczekiwaniami organizatora, Urząd Miasta Krakowa zawiadomił o planowanym zgromadzeniu właściwe służby porządkowe. W tym samym okresie w centrum Krakowa zorganizowana została manifestacja pn. „Strajk Kobiet”, która nie została zgłoszona Prezydentowi Miasta Krakowa jako zgromadzenie. Demonstracja ta, jak również inne demonstracje odbywające się w ostatnim okresie w Krakowie oraz w innych miejscowościach na terenie kraju, mają charakter zgromadzeń spontanicznych.

Na gruncie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach przewidziane zostały odrębne tryby zgłoszenia zgromadzeń publicznych: zwykły, uproszczony oraz tryb zgłaszania mający zastosowanie do zgromadzeń organizowanych cyklicznie. Możliwe jest również zorganizowanie zgromadzenia spontanicznego, które zostało zdefiniowane w art. 3 ust. 2 ww. ustawy. W myśl powyższego przepisu, zgromadzeniem spontanicznym jest zgromadzenie, które odbywa się w związku z zaistniałym nagłym i niemożliwym do wcześniejszego przewidzenia wydarzeniem związanym ze sferą publiczną, którego odbycie w innym terminie byłoby niecelowe lub mało istotne z punktu widzenia debaty publicznej.

W ocenie Pana Adama Bodnara, Rzecznika Praw Obywatelskich, która została wyrażona w piśmie nr VII.613.112.2020.MAW z dnia 23 października 2020 r., cyt. „zgromadzenia spontaniczne są dozwoloną i prawnie chronioną formą zgromadzeń publicznych. Zakaz organizacji zgromadzeń spontanicznych wprowadzony w drodze rozporządzenia należy oceniać pod kątem jego zgodności z art. 31 ust. 3 Konstytucji, zgodnie z którym ograniczenia praw i wolności mogą wynikać jedynie z ustawy i każdorazowo muszą spełniać test proporcjonalności w demokratycznym państwie prawa”. Przepisy nie przewidują zatem możliwości ograniczenia praw i wolności obywatelskich w akcie rangi rozporządzenia, a zachowanie uczestników manifestacji należy postrzegać jako wyrażanie ich poglądów i z tego względu chronione było przez normy konstytucyjne, w szczególności przez art. 57 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym każdemu zapewnia się wolność organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich.

Każda manifestacja może nieodłącznie wiązać się z zachowaniem, które na co dzień może stanowić naruszenie porządku publicznego, np. wznoszenie okrzyków, czy korzystanie z urządzeń nagłaśniających. Zachowanie takie, umieszczone jednak w pewnym kontekście, stanowi realizację jednego z podstawowych praw człowieka, (por. postanowienie sygn. akt XI W 1805/18 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie).

Prezydent Miasta Krakowa nie posiadał instrumentów prawnych, które umożliwiłyby podjęcie działań zmierzających do ograniczenia prawa do organizacji zgromadzenia o takim charakterze. Natomiast w myśl art. 28 ust. 1 i 2 ustawy z dnia

LM

24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach, zgromadzenie spontaniczne mogło zostać rozwiązane jedynie przez funkcjonariusza kierującego działaniami Policji, w sytuacji jeżeli w ocenie tej osoby spełnione zostałyby wskazane w ww. przepisie przesłanki uzasadniające podjęcie takich działań.

Zgromadzenia spontaniczne podlegają pod reżim ustawy Prawo o zgromadzeniach, natomiast do tego rodzaju demonstracji nie mają zastosowania regulacje aktów prawa miejscowego, w tym przytoczone przez Skarżącego przepisy uchwały nr CXV/1547/10 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie utworzenia parku kulturowego pod nazwą Park Kulturowy Stare Miasto.

Zasady tworzenia parków kulturowych określa ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r., poz. 282 ze zm.). Wskazana w skardze uchwała została podjęta m.in. na podstawie:

1. art. 7, który stanowi, że park kulturowy jest jedną z form ochrony zabytków,
2. art. 16 ust. 1, który stanowi, że rada gminy, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, na podstawie uchwały, może utworzyć park kulturowy w celu ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej,
3. art. 16 ust. 2, który stanowi, że ww. uchwała określa nazwę parku kulturowego, jego granice, sposób ochrony, a także zakazy i ograniczenia, o których mowa w art. 17 ust. 1 tej ustawy,
4. art. 17 ust. 1, który wskazuje z jakich zakazów i ograniczeń mogą korzystać organy uchwałodawcze gmin, formułując treść aktów prawa miejscowego tworzących parki kulturowe.

Przywołane przez Skarżącego przepisy uchwały nr CXV/1547/10 Rady Miasta Krakowa, w brzmieniu przyjętym uchwałą nr VII/128/19 Rady Miasta Krakowa z dnia 13 lutego 2019 r. w sprawie przyjęcia oraz ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały nr CXV/1547/10 w sprawie utworzenia parku kulturowego pod nazwą Park Kulturowy Stare Miasto, stanowią, że:

1. w celu ochrony materialnego i krajobrazowego dziedzictwa kulturowego na obszarze Parku (...) wprowadza się na mocy niniejszej uchwały zakazy i ograniczenia w zakresie prowadzenia robót budowlanych, działalności handlowej i usługowej, umieszczania nośników reklamowych i nośników informacji wizualnej oraz składowania i magazynowania odpadów (§ 3 ust. 1 uchwały),
2. na terenie Parku ustala się określone zakazy i ograniczenia, dotyczące prowadzenia działalności usługowej, polegającej na organizacji imprez (§ 7 ust. 1 uchwały),
3. wprowadza się zakaz używania instalacji lub urządzeń nagłaśniających na terenie Parku, z dopuszczeniem ich używania w przypadkach określonych w przepisach odrębnych (§ 7 ust. 2 uchwały).

Przytoczony przez Skarżącego § 3 ust. 1 ww. uchwały Rady Miasta Krakowa określa jedynie cele powołania tej szczególnej formy ochrony zabytków, jaką jest park kulturowy, a pozostałe wskazywane przez Skarżącego regulacje odnoszą się do zakazów i ograniczeń, dotyczących prowadzenia na tym terenie działalności usługowej w formie imprez.

Odnosząc powyższe do zdarzenia, o którym mowa w skardze, należy zatem zasygnalizować, że odczytywanie zapisów § 3 ww. uchwały jako normy możliwej do naruszenia, a zatem narażającej użytkowników przestrzeni Parku Kulturowego Stare Miasto na zastosowanie sankcji wskazanej w art. 112 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami nie znajduje oparcia w powyższym stanie prawnym. W myśl tego przepisu, kto narusza zakazy lub ograniczenia obowiązujące na

Al

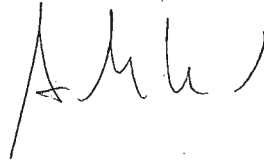
terenie parku kulturowego lub jego części, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Zachowanie uczestników zgromadzenia spontanicznego, które odbyło się na terenie Krakowa nie mieści się w katalogu czynów, których popełnienie stanowi wykroczenie przeciwko ochronie zabytków.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia należy uznać, że zarzuty zawarte w przedmiotowej skardze są niezasadne.

Niniejsza uchwała stanowi zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi w rozumieniu art. 237 § 3 w związku z art. 238 § 1 k.p.a.

Stosownie do art. 239 k.p.a. Rada Miasta Krakowa informuje, iż: „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego”.

W imieniu Komisji

A handwritten signature in black ink, consisting of stylized, cursive letters, likely representing the name of a member of the Commission.